

María Dueñas

Esriptora

María Dueñas va debutar com a escriptora als 45 anys amb 'El temps entre costures' i va seduir més d'un milió de lectors. 'Destí, La Templanza' (Columna/Planeta) és el seu tercer llibre i surt amb força: se n'han distribuït 500.000 exemplars

“Em fascinen els personatges mestissos”

◆◆◆◆◆ Silvia Marimon

María Dueñas (Puertollano, Ciudad Real, 1964) va irrompre en el món editorial el 2009 amb *El temps entre costures* (Columna), i el 2012 va publicar *La missió de l'oblit* (Columna). L'èxit va ser tan aclaparador –ha sigut traduïda a 35 llengües i ha venut cinc milions d'exemplars– que ha aparcat la seva feina com a docent i es dedica en cos i ànima a escriure. Acaba de publicar *Destí, La Templanza* (Columna/Planeta), que explica les aventures i desventures d'un indià fet a ell mateix. Planeta confia en l'èxit d'aquesta novel·la que barreja intrigues familiars, passions, mines de plata i xerès: n'ha distribuït 500.000 exemplars. Tantes expectatives no li fan por. Dueñas assegura que quan escriu ho fa sense cap tipus de pressió.

A la seva nova novel·la, per primera vegada, el personatge principal és masculí. Mauro Larrea és un home fet a ell mateix, agosarat, tenaç i molt valent.

Tenia ganes de fer un home. Ha sigut un repte gratificant. El perfil del Mauro em venia donat per les circumstàncies. La meua idea original era situar la novel·la al Jerez pròsper i ple de cellers del segle XIX. Investigant sobre els cellers vaig saber que molts es van consolidar gràcies al capital dels indians. Però tampoc volia fer un personatge canònic. Larrea és un miner que ha fet fortuna però s'ha arruïnat. Torna a Jerez i dona la imatge de ser un opulent indià. Però tot plegat és només una aparença perquè ho ha perdut tot. En ell hi conviuen dues essències: és un home humil, tenaç, agosarat, primari i animal, però pot seure a taula amb els aristòcrates. És polièdric, pot moure's entre els dos mons. Té recursos.

A diferència de l'heroi de la novel·la –Larrea és un miner intel·ligent que ha aconseguit triomfar–, l'aristocràcia apareix absolutament decadent.

M'ho imposa el context històric. És el naixement de la burgesia i la seva consolidació. Són aquests burgesos els que amb la tenacitat i treball arrenquen negocis i s'imposen. Els

FRANCESC MELCION

aristòcrates viuen de les seves rendes i comencen a decaure.

A les seves novel·les apareixen sovint les colònies espanyoles. A *Destí, La Templanza* recorre Cuba i Mèxic.

M'interessava Jerez perquè em fascina molt el món dels cellers, el comerç exterior del vi i la relació amb

Anglaterra. Com a filòloga anglesa, conec molt bé la gran afició que tenen els anglesos al xerès. Des de fa segles, se n'han exportat a Anglaterra quantitats massives. Aquest licor surt repetidament a les novel·les de Shakespeare. Els personatges de Dickens i Agatha Christie beuen xerès. M'interessava investigar i explicar aquesta connexió amb Anglater-

ra. I també les inversions dels indians. Mèxic és un país que m'apassiona i al segle XIX Cuba era una terra d'oportunitats per als espanyols.

Els seus herois acostumen a ser força apàtrides. Han viscut l'exili i acaben tenint la sensació de no ser d'enlloc.

M'interessa molt la figura dels transterrats, un paraigua que aixopluga emigrants, aventurers, exiliats... Marxar enriqueix. Larrea arriba un moment en què no sap si és mexicà o espanyol, la Soledad també ha viscut mitja mida a Anglaterra. Són personatges mestissos, polièdrics i flexibles. A la vida real em fascinen els personatges mestissos, amb amplitud de mires i tolerants.

S'ha documentat a fons.

Sí, m'havia d'obligar a parar. Invertia hores i hores per saber quin plat menjaven o com vestien. Impacta bastant repassar els diaris de Cuba de l'època i llegir anuncis com “Es ven esclava amb bona dentadura” o “Es canvia esclau per bestiar”.

L'editorial ha fet una aposta molt forta amb vostè. Ha sortit amb 500.000 exemplars, una xifra força excepcional.

Ho assumeixo amb responsabilitat. Dono tot el que puc. Promocionar el llibre és part de la meua feina.

Va debutar com a escriptora en una edat madura, als 45 anys, però ja amb la primera novel·la, *El temps entre costures*, va seduir un milió de lectors.

He tingut molta sort. Però són els lectors els que decideixen. Si no els sedueixes, ja et pots donar per perduda i en tres mesos pots estar a baix de tot.

Per què va decidir començar a escriure?

Aconseguir una plaça com a professora a la universitat va ser una llarga carrera d'obstacles. És un recorregut molt llarg. A més, vaig tenir dues filles. No tenia temps per a res més. Quan vaig tenir un moment, vaig començar a escriure. Però no imaginava que la meua vida fes un gir tan radical. Ja no puc fer paral·lelament les dues coses. He hagut de deixar la universitat.

Es va negar a fer una segona part d'*El temps entre costures*, després que també triomfés a la televisió. Les pressions no l'afecten?

Sóc absolutament lliure. Escric el que vull. No tinc cap pressió i tampoc me les autoimposo. Hauria pogut escriure un argument que fos un mig guió. Però la meua única responsabilitat és escriure una història sòlida. ◆◆